

ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ της Σοβιετικής Ένωσης το 1991 και την κήρυξη της ανεξαρτησίας της, η Ουκρανία κληρονόμησε έναν από τους ισχυρότερους στρατούς στην Ευρώπη. Ήταν στις 24 Αυγούστου 1991, όταν η ουκρανική Verkhonpa Rada (Βουλή) υιοθέτησε την απόφαση με την οποία όλες οι μονάδες του πρώην σοβιετικού στρατού που βρίσκονταν μέσα στην επικράτεια της νέας χώρας, θα περνούσαν στη δικαιοδοσία της, ενώ παράλληλα ιδρύθηκε ουκρανικό υπουργείο Άμυνας. Την περίοδο εκείνη, οι ουκρανικές ένοπλες δυνάμεις αριθμούσαν 780.000 άνδρες, διαθέτοντας 6.500 άρματα μάχης, 7.000 τεθωρακισμένα οχήματα, 1.500 μαχητικά αεροσκάφη και περισσότερα από 350 πολεμικά πλοία. Στην ουκρανική επικράτεια όμως βρίσκονταν επίσης 1.272 πυρηνικές κεφαλές σε διπλωματικούς πυραύλους (ICBM) και περισσότερα από 2.500 τακτικά πυρηνικά όπλα.

Η διανομή του πρώην σοβιετικού οπλοστασίου με τη Ρωσία δεν υπήρξε εύκολη, ειδικά σε ότι αφορούσε τα στρατηγικά και πυρηνικά όπλα καθώς και το στόλο της Μαύρης Θάλασσας. Η αρχική αυτή τριβή ανάμεσα στις δύο μεγάλες χώρες που αποτελούσαν τη διάδοχο κατάσταση στην ΕΣΣΔ, έφερε και την προσέγγιση NATO και Ουκρανίας, όταν σχεδόν από τον Ιανουάριο του 1992 ο πρώτος επίσημος Ουκρανός αντιπρόσωπος πήρε μέρος στην Ομάδα Εργασίας του Συμβουλίου Βορειοατλαντικής Συνεργασίας (North Atlantic Cooperation Council, NACC). Στο μεταξύ και οι εξελίξεις εντός της Ουκρανίας ήταν ραγδαίες. Την περίοδο Ιανουαρίου-Μαρτίου 1992 όλοι οι στρατεύσιμοι και οι έφεδροι που είχαν ενταχθεί στις ένοπλες δυνάμεις όταν ακόμη υπήρχε Σοβιετική Ένωση, χρειάστηκε να δώσουν ξανά όρκο πίστης στη νέα τους πατρίδα. Η διαδικασία αν και συμβολική δεν ήταν εύκολη. Στις πρώην σοβιετικές δυνάμεις που εντάχθηκαν στον ουκρανικό στρατό, υπηρετούσαν μεγάλοι αριθμοί στρατιωτικών άλλων εθνικοτήτων, ενώ ταυτόχρονα πολλοί Ουκρανοί βρέθηκαν μετά την κατάρρευση

Ο μικρός αριθμός Mi-24R που υπηρετούν είναι ένα απομεινάρι των χειρότερων ημερών του Ψυχρού Παλέμου, μιας και αφορούν ειδικές εκδόσεις ραδιοβιοχημικού πολέμου. Ανάμεσα στον εξοπλισμό που μετέφεραν ήταν ειδικές διατάξεις στα ακροπτερύγια, που μπορούσαν να πάρουν δείγματα εδάφους για ανάλυση. Τον ίδιο ρόλο είχαν και τηλεσκοπικοί αναδιπλούμενοι σωλήνες στα πλευρά της ατράκτου, ενώ κάτω από τις πτέρυγες μεταφέρονταν ατράκτιδια με αισθητήρες χημικών ουσιών. Στο κάτω μέρος της αριστερής πρόσθιας ατράκτου βρίσκεται μια μονάδα που παίρνει δείγματα αέρος. Το πλήρωμα συμπεριλάμβανε δύο χειριστές του ειδικού εξοπλισμού που μπορούσαν να κάνουν αναλύσεις εν πτήση και να στείλουν τα αποτελέσματα μέσω ραδιοζεύξης. Αν και το ριναίο πυροβόλο διατηρείται, το ελικόπτερο δεν έχει τη δυνατότητα μεταφοράς και βολής πυραύλων. *Markix Sap/MIAS*

της ΕΣΣΔ σε άλλες Σοβιετικές Δημοκρατίες. Έτσι, σύμφωνα με τα επίσημα στατιστικά στοιχεία, την περίοδο της δημιουργίας των ουκρανικών ενόπλων δυνάμεων το 1991-1994, περισσότεροι από 12.000 αξιωματικοί αποχώρησαν και προωθήθηκαν στις νέες πατρίδες τους, ενώ 33.000 Ουκρανοί επέστρεψαν στα σπίτια τους.

Στις 8 Φεβρουαρίου 1994, η Ουκρανία ήταν η πρώτη χώρα της Κοινοπολιτείας Ανεξαρτήτων Κρατών (Commonwealth of Independent States, CIS) που υπέγραψε συμφωνία με το NATO, μέσα στο πλαίσιο του προγράμματος Συνεργασίας για την Ειρήνη (Partnership for Peace, PfP). Ακολούθησε μια περίοδος πλήρους αναδιοργάνωσης, όπου περισσότερες από 3.500 στρατιωτικές εγκαταστάσεις έκλεισαν και 410.000 άνδρες των ενόπλων δυνάμεων αποστρατεύθηκαν. Παράλληλα, υπήρξε μια κατακόρυφη μείωση του ουκρανικού οπλοστασίου, όπου ο αριθμός των μαχητικών αεροσκαφών μειώθηκε κατά 600, των αρμάτων μάχης κατά 2.400 και των τεθωρακισμένων οχημάτων κατά 2.500.

Το 1996 -μετά από προεδρικό διάταγμα- υιοθετήθηκε το αποκαλούμενο